

Hamdi Topçu

**AHTAPOT MORİ
DENİZ EFSANELERİ**

BİLGİ YAYINEVİ

İÇİNDEKİLER

Mori İle Hermiyas	7
İki İyi Arkadaş	15
Ateş Adası	21
Hemithea ve Kedra'nın Masalı	29
Mori ve Mavi Kızlar	39
Triton'a Ne Oldu?	47
Ayışığı Gölü	55
Kar Kraliçesi ve Korsan Kral	63
Orfeus'un Liri	73
Denizatlarının Göçü	81

MORİ İLE HERMİYAS

Mori, birçok fırtınalı denizi geçmişti. Gün batarken güzel bir denize vardı. Su pırıl pırıldı. Bir kayaya tutundu. Minicik balıkların danslarını seyretti. Karanlık basınca bir büyük kayanın altına girdi, uyudu.

Mori, güneşin ilk ışıklarıyla uyandı. Ne zamandır böyle rahat uyumamıştı. Çevreyi tanımak için kayalıklardan çıktı.

“Merhaba!”

Mori irkildi. Karşısında dokuz-on yaşlarında bir çocuk vardı. İnsanlardan korktuğu için kayanın altına doğru yüzdü.

“Korkma!” dedi çocuk. “Benim adım Hermiyas.”

Mori, çocuğa inanıp inanmamakta kararsızdı.

“Burada yenisin galiba...”

Mori, çocuğun sesindeki sıcaklıktan etkilendi. Bu dostça bir sestti. Döndü, duyulur duyulmaz bir sesle, “Merhaba!” dedi. “Benim adım Mori. Çok uzaklardan geldim.”

Hermiyas, “Hoş geldin!” dedi. Sesi sevgi doluydu. “Bizden zarar gelmez sana.”

“Bu denizin adı ne?”

“Adalar Denizi.”

“Dünyanın tüm denizlerini gezdim. Bu denizden güzeli yok...”

“Haklısın denizimiz eşsizdir.”

“Ne kadar da çok ada var.”

“Onun için buraya Adalar Denizi deriz. Kıyılarımız da benzersizdir.”

“Gördüm” dedi Mori...

“Denizimiz masmavi, adalarımız ve kıyılarımız yemyeşildir. Buraya dünya cenneti de derler.”

“Ya insanlar?”

Mori, bu soruyu bir insana sorduğunun farkında bile değildi.

Hermiyas gülümsedi.

“İnsanlar da iyidir, çalışkandır, sevgi doludurlar.”

“Hiç mi kötüsü yoktur?”

“Kötüleri de var elbette; ama onlar çok azdır. Değilse bu deniz böyle güzel kalır mı?”

Mori ana yurdunda yaşadığı acıları anımsadı. Dünya da böyle yerlerin olmasına çok sevindi.

“Gel!” dedi Hermiyas. “Seni başka ahtapotlarla tanıştırayım.”

Mori çok sevindi.

“Karşı adada Mandi var. Hemen yanındaki adada da İda ve Riki.”

“O adalara mı gideceğiz?” diye sordu Mori, Hermiyas’a bakarak.

Hermiyas gülümsedi.

“Yüzemeyeceğimi mi düşündün?”

“Sen bir çocuksun. Senin için zor olur diye düşündüm.”

“Bana eşlik edersin. Yorulunca bana yardım edersin değil mi!” dedi Hermiyas ve beklemeden suya atladı.

Mori şaşırmıştı. Hermiyas tıpkı bir balık gibi su altında ve hızlı yüzüyordu.

Kısa bir süre içinde karşı adaya varmışlardı.

“Mandiii! Neredesin? Mandiii!”

Berrak suları yarararak gelen Mandi olmalıydı.

“Sevgili dostum” dedi Hermiyas. “Bak sana bir arkadaş getirdim. Adı Mori...”

“Mori, bir ahtapotla karşılaşmış olmaktan hem çok mutlu olmuş hem de endişelenmişti. Ne de olsa o, bu sularda yabancıydı.

Mandi sanki durumu anlamış gibi sevgi dolu bir sesle, “Hoş geldin denizimize. Çekinme, Adalar Denizi dostluk denizidir. Buraya yolu düşenler konukseverlikle karşılanır. Yerin yoksa adamı paylaşabiliriz” dedi.

Mori, Hermiyas ve Mandi içten, sıcacık bir sohbete dalmışlardı. Mori onlara ana yurdunu anlatırken, onlar da Mori'ye Adalar Denizi'ni anlatıyorlardı.

Mori, çok ötelerde neşeli bir şarkıya kulak kesildi:

Bu deniz masmavi tra lal lal la
Koylarımız zümrüt tra tra lal lal la
Adalarımız inci tra lal lal la
Gel yüzelim haydi tra lal tra lal, tra lal lal la

Mandi, Hermiyas'a, "Bak, yaşlı dostun yine neşeli. Bir şeylere sevinmiş olmalı" dedi.

Hermiyas gülümsedi, "Bilirsin o her zaman sevinecek bir şeyler bulur."

"Evet" dedi Mandi. "Hayata sevgiyle bakan mutlaka sevgi bulur."

Hermiyas, olan biteni anlayamamıştı. Şarkı her an daha yakınlarda söyleniyordu.

Bu güneş sımsıcak tra lal lal la
Bu hava tertemiz tra tra lal lal la
Savaş yok barış var tra lal lal la
Gel yüzelim haydi tra lal tra lal, tra lal lal la...

"Hermiyass!"

"Buradayım..."

Gelen ihtiyar bir yunus balığıydı. Yunusların ahtapotları yemeyi çok sevdiklerini bildiği için Mori çok korkmuştu.

“Korkma” dedi Hermiyas, “Tike benim annem gibidir.”

“Annem gibi...” Mori, Hermiyas’ın bu sözüne bir anlam veremedi.

Tike, Mori’yi görmezden geldi.

“Hadi gidelim” dedi Hermiyas’a, “Körfezimizi çok özledim.”

“Tike’yi bekletemem. Kusura bakmayın, görüşürüz” dedi Hermiyas ve Tike’nin sırtına atladı. Bir-iki saniye içinde gözden kayboldular.

Mandi, Mori’nin olan biteni anlayamadığını fark etmişti.

“Gel, benim yuvama gidelim. Sana Hermiyas’ın hikâyesini anlatayım” dedi.

Mori yeni ama çok içten dostunu izledi. Büyük bir mağaraya girdiler.

“Hermiyas sadece bizim değil, denizlerde yaşayan tüm canlıların dostudur” diyerek söze başladı Mandi. “Yıllardır bizimle birlikte yaşar. Tike de onun annesi gibidir. Uzun yolculuklarda Hermiyas’ı sırtında taşır.”

Mori şaşırmıştı. “Bir balıkla bir insan nasıl birlikte yaşayabiliyor, görmesem inanmam” dedi.

